

Naskytl se mi příšerný pohled. Zůstal jsem stát neschopen pohybu. Odhodila prázdný obal a zakřičela: „Co koukáš, udělalo se mi zle. U nastávajících matek je to normální.“ Zamkl jsem se v pokoji a myslel si svoje.

Měsíc před porodem mne šéf poslal na služební cestu. Po konzultaci s lékařem jsem péči o Sáru přenechal raději nemocnici. Opouštěl jsem ji se sklíčenými pocity. Teprve stovky kilometrů z vlasti jsem si uvědomil své neštěstí. Každou noc se na střeše mrouskaly kočky. Půjčil jsem si vzduchovku a střílel jsem je. Strachoval jsem se, co kdyby stejným způsobem nechtěně někdo zabil mou ženu? Dva měsíce uplynuly jako voda a já se těšil domů, abych tam byl co nejdříve, objednal jsem si na letišti taxi.

Náš byt se hrozně změnil. Na zemi se válely prázdné sáčky, láhve a různé papíry od mléka. Prostě řečeno neskutečný nepořádek. Jen kuchyň se kupodivu leskla čistotou. Na stole se z talíře vznášela jemná pára. Rozpoznal jsem vůni šťavnatě pečeně. Jedl jsem a má drahá mě sledovala s tázavým výrazem. Uklidila nádobí. Pak mě mlčky vzala za loket a odváděla do ložnice. V rohu stál velký koš. Nahnul jsem se nad něj a prudce se odvrátil. Z koše se ozývalo smutné mňoukání.

Odrané kombiné slečny Laury

Místnost se utápěla ve zmirajících cárech žlutých záclon. Stál u okna a díval se daleko do krajiny. Přemýšlel, protože chtěl psát dopis. Musel jí ho napsat. Kláře, jejíž fotografie dominovala odřené desce šedivého stolu. Z rámečku se na něj usmívala. Žluté vlasy jí lemovaly obličej. Připadala mu nádherná. Bez ní se cítil opuštěný i smutný. Jeho bol přerušovala Laura z horního patra, co každý den cvičila na piáno a přitom kouřila cigarety. Pálila jednu od druhé. Někdy pila koňak a pak dlouho do noci zpívala a naříkala. Filip nevěděl proč. Možná by jí pomohl. Možná ne. Nechal ji v jejím žalu, ať si trpí. Vždyť nikdo jí ho nevezme. Jemu nikdo neodebere nic z jeho neradostného bytí. Usedl za stůl. Ruka se mu rozletěla po papíře. Vzal obálku a celé to dílo srdce do ní vložil s touhou i očekáváním.

Na poštu dorazil za silného deště. Voda mu bičovala tvář. Tisíc ran božích se snášelo na jeho tělo. On šel nevšímaje si svého kašle a mokrého pláště. Vrátil se domů. Nepotkal kamarády, kdo by taky v tomhle nečase vystrčil nos ven. Leda blázen. Laura i v tomhle počasí měla otevřené okenice. Z nichž se na ulici drala její nekonečná píseň. Jednou se s ní srazil u dveří. Letmo se usmála. Zeptala se ho, jak člověk pozná lásku. V tu chvíli zapochyboval o jejím zdravém rozumu. Proč se snažila vytáhnout zrovna z něj odpověď na otázku, která nikdy nebude správně zodpovězena, (neboť neexistuje). Myslel si, že musí lásku vynalézt. Vynalezl ji s Klárou. Klára milovala jeho fyzično a ne jeho duši. Moc dobře o tom věděl. Stejně toužil získat její city. Prý snad žádné nedokázala dát všanc jemu nebo komukoliv jinému. Prý se jich snad bála.

Čekal na pošťáka, aby mu přinesl její list. Čekal marně. Až jednou objevil ve schránce destičky z kartonu bez adresy, bez ničeho. Dychtivě je rozevřel a v nich

nalezl její podobiznu namalovanou neznámým malířem. Její slunce pro něj nepřestalo svítit. Vloudila se mu do mysli nová naděje. Potom mu zavolala. Plakala do sluchátka. Nejradši by vyrval drát ze zdi. Její pláč ho dusil a ničil. Laura nad ním ornkala něco velmi veselého a smála se opileckým smíchem samotářů. Stále si byl jist svou silnou láskou ke Kláře, která se mu vzdalovala a někdy zas přibližovala. Oba dva uléhali samotní a zničení. Ráno se probouzeli do chladu svých pokojů. Chumlali se do dek. Občas snili. Jen Laura notovala hospodské odrhovačky. Díky ní se ho zmocňoval pocit blaženosti, že tu přece není zbytečný a bez společnosti.

Kolikrát jej napadlo otevřít láhev a vyšplhat se na horní pavlač za Laurou. Laura mu neublížila. Nepřipadala mu ošklivá. Kdyby se hezky oblíkla a odhodila své odrané kombiné... Okamžitě tyto myšlenky zavrhnul. Začaly sílit. Přemáhaly ho. Trpěl jak zvíře. Kláru zbožňoval, ale co z toho? Vždyť člověka živí a žene chtíč, obyčejný lidský chtíč a potřeba vedle někoho být. Musel zahodit svou bolest. Chtěl se radovat a chtěl křičet tou radostí. Zvítězil nad sebou? Zvítězil? Zachvátil jej úžas dobyvatele, když klepal na její dveře. On neklepal, ale bušil, aby ukázal světu svou sílu vítězství (nad odraným kombiné)...

Janička (slečna velkoměsto)

Ten rok léto přišlo velmi nečekaně. Rozpálilo chodníky našeho malého městečka, které si žilo samo pro sebe. V tom parnu trávili skoro všichni čas u rybníka. Kluci k němu chodili s děvčaty, proto se mi vyhýbali. Já jsem lehával na břehu daleko od nich a nudil se. Do té mé tiché osamocenosti vstoupila vysoká holka s tmavými dlouhými vlasy. Na první pohled jsem usoudil, že přijela z nějakého vzdáleného velkoměsta. Připadala mi smutná. Mně se smát rovněž nechtělo. Stála tu krásná holka o deset centimetrů vyšší než já. Rozehrál jsem trapnou partii já sám, ona sama. Pozoroval jsem ji celou dobu, jenomže k mé nevelké radosti se kolem páté odpolední sebrala a odešla pryč. Nečekaně se ke mne přitočila má bývalá láska Hela (momentálně měsíc po rozchodu s „jinou“ obětí). Se sladkým úsměvem se mne zeptala:

„Miláčku, nedoprovodiš mne na zábavu?“ Představa večera u televize mne nelákala, proto jsem souhlasil.

Doma jsem se stereotypně umyl, oholil, oblékl a polil jakousi voňavkou. Pak jsem vyrazil s Helou vstříc nočním radovánkám. Hospoda nás přivítala narvaná, sál zel prázdnotou. Opět jsem zahlédl onu tajemnou cizinku. Hela se vrtí nervózně na židli. Měl bych se jí věnovat. Cucá si svou zatracenou limonádu - abstinentka. Cizinka do sebe překvapivě obrací velice rychle obsahy püllitrů. Konečně se parket zaplňuje. Hela k smrti ráda tancuje. Táhne mne s sebou. Cizinka skáče jak o život. Plouzáky bych nejraděj zrušil. Hela se na mne lepí. Nedivím se, když ji zase opustil další hoch z pořadníku. Ani ji to moc nesebralo. Přestává mne bavit její přilepené tělo na mém. Bohužel se tomu nevyhnu. Cizinka si mne zkoumavě prohlíží. Takovej mrňous se jí líbit nemůže. Cítím se příšerně. Série pomalé hudby končí. Utancovaný